

10.Ulusal Bölge Bilimi/Bölge Planlama Kongresi, Ekim 2002,
İTÜ, İstanbul, Bildiriler Kitabı,s.11-24

AVRUPA BİRLİĞİNDE MEKANSAL PLANLAMA ve TÜRKİYE

PLANNING IN EUROPEAN UNION AND TURKEY

Saliha E. AYDEMİR*
Şinasi AYDEMİR**

* Prof. Dr., KTÜ Mimarlık Bölümü, Şehircilik Anabilim Dalı

** Prof. Dr., KTÜ Mimarlık Bölümü, Şehircilik Anabilim Dalı

SUMMARY

Since 1980s EU has been appropriated forward looking co-oriented social and economically integrated spatial development policies-Spatial Development Perspectives (SDP); with particular attention to conservation of environment and cultural values, effective and productive services, improvement of local democracy. In the globalizing world, sociald spatial policies set for to strive for international competition between EU regions and cities for that the use of funds have been coordinated. Especially since 90s, the nations which have varring planning systems, have been experiencing the adaptation process to EU policies. In this paper, in the light of EU perspectives, some EU countries with differing planning institutions will be compared with Turkish planning system and the strenght and weakness will be exhibited.

KEY WORDS: EU spatial development perspective, EU-Turkey planning.

ÖZET

80'li yıllarda buyana gelişen bir süreçte AB sosyal ve ekonomik bütünlüğe/dengeli gelişme için Birliğin ileriye dönük mekansal gelişmesinin ortak yönlendirilmesini benimsemiş, 'Mekansal Gelişme Perspektifi'ni ortaya koymuştur. Ayrıca, çevrenin ve kültür değerlerinin korunması, etkin ve verimli hizmet, yerel demokrasının geliştirilmesi, küreselleşen dünyada Birlik bölge ve kentlerinin uluslararası rekabet gücü kazanmaları gibi ekonomik, sosyal ve mekansal politikalar oluşturulmuştur, fonların kullanımı politikalar ile eşgüdümlenmiştir. Özellikle 90'lı yıllarda buyana, farklı planlama sistemlerine sahip üye ülkeler, AB politikalarına uyum çerçevesinde, kendi tarzlarında, yönetsel ve planlama sistemlerinde değişim/dönüşüm yaşamaktadırlar. Bildiride, planlama ailelerinden seçilecek örnek ülkeler özellikle, AB ülkelerinin planlama kurumları birbiriley ve ülkemiz planlama kurumu ile karşılaşılacak, AB perspektifinde ülkemizin güçlü-zayıf yönleri ortaya konacaktır.

ANAHTAR KELİMELER: AB mekansal gelişme perspektifi, AB-Türkiye planlama

GİRİŞ

Avrupa Birliği (AB) Avrupa'nın planlanması konusundaki politikalarının mekan boyutıyla ilgilenmeye 1980'lerde başlamakla birlikte, 1990'lara dek açık seçik bir "kent ve kıra" boyutu ortaya koymamıştır. AB'in, önceki adıyla Ortak Pazar'ın, öncelikli amacı, sınır engellerini kaldırırmak, ekonomik entegrasyonunu teşvik etmek ve gerekli altyapayı sağlayarak üye ülkelerin ekonomik gelişme yönünde rekabet gücünü artırmak olmuştur. İlk yıllarda ilgi, planlamaya doğrudan etkisi çok zayıf olan 'Ortak Tarım Politikası' gibi ekonomik konular/sorunlar üzerine yoğunlaşmıştır. Ancak, zaman içinde politikaların doğrudan mekansal boyutu olmasa bile uygulamaların etkinliği üzerinde dolaylı rolü olduğu kabul edilmiştir.

AB'nin mekana, mekansal politikalara artan ilgisinin nedeni çok yönlüdür:

- . Günümüzde Birliğin önde gelen amaçları; ekonomik ve politik kenetlenme, ekonomik etkinliklerde ve yaşam kalitesinde üye ülkeler arasında dengeli gelişme ve 1997 sonrasında, sürdürülebilir gelişmedir. Bu amaçların hepsinin mekansal boyutu olduğu aksıktır (Nadin, 1999).
- . Son onlu yıllarda Rusya ve Asya'daki krizler bir şeyi açık olarak ortaya koymuştur; bir ülkenin geleceğinde "politik kararlılık/denge" ve "sosyal anlaşma/uzlaşma" olmadan ekonominin olumlu yönde gelişmesi olanaksızdır (www-1999-Brüksel).
- . Avrupalı yaşıtları yere diğer Batılı ülke insanlarından, örneğin Amerikalıdan, daha bağımlıdır, mekansal hareketlilik daha düşüktür. Bundan dolayı, "sosyal adalet" için, mekansal eşitlik diğer batılı ülkelere göreli daha önemlidir (Faludi, Peyony, 2001).

I. AVRUPA BİRLİĞİ'NİN BÖLGE VE KENT POLİTİKALARI

Doğaldır ki mekansal (territorial) kenetlenme için, toplumların mekan boyutu olan projelerini ortak refahın yaratılma ve paylaşılmasını sağlayacak ortak projeler biçiminde, ortak politikalar çerçevesinde oluşturmaları ve hayatı geçirmeleri beklenir. Birliğin planlamaya yönelik politika ve sistem arayışları, bilim çevrelerinin ve teknokratların da destekleri ile, özet olarak Tablo 1.1'de sunulduğu gibi, evrimsel bir gelişim göstermiştir.

Bugün AB'nin ülkelerin çevre koruma, bölgesel politika, sürdürülebilir gelişme ve Birliğin sektörel politikalarının mekansal eşgüdümü üzerindeki etkisi inkar edilemez boyuttadır (Nadin, 1999). Bu bağlamda AB, ülkelerarası diğer birlikler arasında gerçek anlamada ülkelerrüstü güce sahip tek birliktir (Faludi, 2001a).

Bu konuda şu ayrimi vurgulamakta yarar vardır; AB, özellikle 1994'den itibaren, 'kıra ve kent planlaması'ndan daha kapsamlı olan, 'mekan planlama' ile ilgilenmektedir. Literatürde mekan planlamanın farklı tanımlarına rastlanmaktadır. Örneğin;

- . Nadin'e (1999) göre "mekan planlama, mekansal hedefi ve/veya etkisi bulunan tüm politika alanlarının (örneğin, arazi kullanımı, ulaşım, çevre, tarım, vb.) eşgüdümlenmesini gerektirir. Diğer bir deyişle, mekansal strateji şemsiyesi altında çeşitli sektörlerin etkinliklerinin bütünlendirilmesi ve bunların mekansal etkilerinin koordine edilmesidir".
- . Faludi (2001a) mekan planlamayı "genelde bir ülkenin kendi toprakları için daha geniş bir coğrafî, sosyo-ekonomik ve politik bağlamda 'mekansal vizyon' oluşturulması süreci" olarak tanımlamaktadır.
- . Avrupa Konseyine (1997) göre ise mekansal planlama serbest kaldıklarında pazar mekanizmalarının dürtüsünde olacak olan sektörel politikaların, gelişmenin bölgeler arası daha dengeli/hakça dağılımını gerçekleştirecek biçimde düzenlenmesini (mekansal

etkilerinin eşgündümlenmesini) ve arazi kullanımının bu amaçlar çerçevesinde düzenlenmesini içerir (EC, 1997: 24).

Bu tür planlamada merkezin (AB için Konseyin) gücünün hakim olması kaçınılmazdır. Ne var ki, “her ne kadar Birlik politikalarının arazi kullanımı üzerine etkisi olmakta ise de AB ülkelerinin böylesi bir mekansal düzenlemeyi hiçbir zaman hedeflememişti” (Faludi, 2001a) söylemektedir. Çünkü üye ülkelerin çoğunda arazi kullanım planlaması bölge ve yerel yönetimlere bırakmıştır. Birlikçe yönlendirilecek planlamaya Almanya’nın karşı çıkması üzerine ESDP üye ülkelerin kendi istekleri ile benimseyecekleri, uyma zorunluluğu olmayan hükümetler içi bir belge niteliğinde kalmıştır (a.g.e., 2001). Ancak, Postdam Belgesinde (1999), arazi (territory) üzerindeki sosyal ve ekonomik taleplerin, alanın ekolojik ve kültürel işlevleriyle ve dengeli yerleşmeler strütürü ile uzlaştırılmasının “dengeli ve sürdürülebilir mekansal gelişme” için anahtar öneme sahip olduğunu ifade edilmesi, Birliğin “Avrupa Vizyonu”na yönelik politikalarına mekan/arazi boyutunun da eklenmesinin tüm üye ülkelerce benimsendiğinin işaretidir. Avrupa’nın mekansal yapısının da ele alındığı bildirdede mekansal gelişme çerçevesinde üç ana politika seçeneği ortaya konmuştur; “çok merkezli mekansal gelişme (kırsal-kentsel ortaklıklar)”, “altyapı ve bilgiye erişmede eşitlik” ve “doğal ve kültürel mirasın akılı yönetimi”. Bu ana politikalardan 60 kadar politika seçenekleri oluşturulmuş, uygulanmadır komünden ülkelerüstüne, sınırlararasından bölgeler arasına kadar çok farklı düzeylerde ve ölçeklerde işbirliklerine olanak tanımlanmıştır.

Uyulması zorunlu ya da isteğe bağlı olsun, Birlik benimsediği politikalardan üye ülkelerce hayatı geçirilmesinde Strüktürel Fonları araç olarak kullanmaktadır. Fonların kuruluşu 1958'e dayanır. Bu tarihte sosyal ve tarımsal fonlar kurulmuş, bunları 1975'te bölgesel gelişme fonunun kuruluşu izlemiştir. 1988'de bu fonlar Dayanışma Fonları adı altında, konusal özellikleri korunarak toplanmıştır. 1993'de üç konusal fona balıkçılık sektörünün gelişmesi-iyileştirilmesine yönelik oluşturulan fon da eklenmiş ve fonların ortak adı "Strüktürel Fonlar" olarak değiştirilmiştir (EU, 2002). Önceleri, strüktürel fonlar ile planlama süreci, genelde, birbirinden bağımsız, farklı zamansal ölçekte ele alınmış ve fon, çoğu kez, bir diğer finans kaynağı olarak değerlendirilmiştir, mekansal politikaları gerçekleştirmeye aracı olarak görülmemiştir. (Nadin, 1999).

Özellikle son onlu yıllarda, Birlik ve üye ülke politikalarının hem Birliğin "Avrupa mekansal stratejisi" ile eşgüdümlenmesi, hem de ortak ilkelerin hayatı geçirilmesiyle yatırımların daha etkili ve verimli olacağı tartışılmaktadır (Nadin, 1999). Bu bağlamda bir dizi strateji geliştirerek (Bkz. Tablo 1.1, kolon 3) üye ülkelerde merkezdisilaştırma ve çoklu yerel girişimcilik/ortaklıklar, verimlilik, yarışma, yerel demokrasi, vb. toplumsal dönüşümler motive edilmektedir (diğer bir bakışla zorlanmaktadır). Nitekim Fransa ve Hollanda gibi bazı ülkeler bu süreci işletmeye başlamışlardır; ülkelerinde stratejik, disiplinler ve sektörler arası yaklaşımı yerel yönetimlere çerçeveye oluşturacak politika seçenekleri oluşturmaktadırlar. Komisyonun ülkesel, bölgesel ve yerel otoritelerle işbirliği içinde yürüttüğü fonların kullanımı konusunda, Komisyonun ülke alt kuruluşlarıyla doğrudan ilişkisi son yıllarda giderek artmaktadır. Bölgesel ve yerel otoriteler Brüksel'de temsilcililikler açmaka, kamu ve özel ilgi grupları ile lobi etkinliklerinde ve doğrudan müzakerelerde bulunmaktadır (Newman,..1996:22). Birlik, finansal uygulama araçları yanında teknik danışmanlık, eğitim ve bilgi ağları gibi teknik araçlardan da yararlanmaktadır.

Fonlarım kullanım stratejileri (konusal ve mekansal öncelikler, ölçütler, vb) beş-yedi yıllık program dönemleri için belirlemekte, Birlük'in izlediği politikalaların amaca ne ölçüde katkıda bulunduğu program dönemleri sonunda değerlendirilmektedir. Bu nedenle, mekansal

kenetlenme ülkelerarası, bölgelerarası, bölge içi, kent/metropol içi gibi değişik düzeylerde ele alınmaktadır.

Tablo 1.1. Avrupa Birliği'nin planlamayı yönlendiren eylem ve kararları

Baglayıcı ve rehber yasal belgeler, politikalar	Yönlendirici çalışmalar: konferans, rapor, vb.	Uygulama Araçları
1984 - Avrupa Bölgesel Mekansal Planlama Bildirgesi; ülkelerarası düzeyde etkin planlama yapılması gereği önemle vurgulanıyor.	1980 - Avrupa Milletvekilleri Arazı Düzenlemesi Konferansı (CEMAT); Avrupa mekansal planlama stratejilerinin tartışıldığı ilk toplantı. Gerekçe; Avrupa bütünlüğünün bölgeler arası farklılığı artırmaması için bölge planlamada ortak yaklaşımın gerekliliğidir.	1989 - Strüktürel Fonlar; ekonomik değişim/gelişimin Birlik içinde dengeli dağılımına ilişkin geliştirilen bölgesel politikaların uygulama aracıdır.
1986 - Tek Avrupa Senedi; çevresel ve bölgesel konulara Birliği kesin müdahale yetkisi verilmiştir.	1980ler - "Kent Rönesansı için Avrupa Kampanyası" (konferanslar dizisi); kent sağlığı, sanayi kentlerinin yeniden canlandırılması, toplum kalkınması konularında rapor ve öneriler ele alınıyor.	* Dönemlere göre önceliği değiştirmektedir. Örn. 1994-99 programının amacı yeniliklerin ve kentler arası ağların teşviki idi.
1990 - "Kentsel Çevre Hakkında Green Paper"; Birliği kentleri sorunlarına eğilme niyetini yansıtır. (Raporda ortak çevresel ve sosyal problemler ve kentsel kamu mekanları ele alınmış, karışık ve daha yoğun arazi kullanımını önerilmiştir)	1988 - Bölgesel/Yerel Yönetimler Danışma Komitesi oluşturuluyor.	* Bölgesel ekonomi, sosyal bütünlük, balıkkılık ve tarım sektörlerinde iyileştirme çalışmaları desteği amaçlayan 4 tür strüktürel fon vardır.
1992 - "5. Çevresel Eylem Planı: Sürdürülebilirlige Doğru" raporunda çevresel hedeflere ulaşmadı mekansal planlamanın bir araç olarak kullanılması vurgulanıyor. (Stockholm Konferansı ve Gündem-21 Programı Birliği çevresel politikalarının yerel ölçekte de benimsenmesini teşvik etmiştir.)	1989 - DATAR'ın "Avrupa Mekansal Gelişme Eğitimi" çalışması yayılmamıyor. Birlik içinde ekonomik yoğunlaşma merkezde, 'Muz Bandı'nda olmaktadır (çoğu bölgesi çevrede kalan Fransa, bölgelerini merkeze bütünlüğe erkek ulusal mekansal politikalarını ortaya koyuyor).	* Fonlar, Avrupa Komisyonunun politikaları ile bütünlüğe çok yıllık, çok bölgeli projelerde öncelik tanır.
1992 - Maastricht Anlaşması; Birliği ilk kez kent ve kır planlaması konusunda müdahale yetkisi veriyor. Yetkinin kullanımını tüm üye ülkelerin onayına ve ilgili üye ülkenin bir önem almaması koşullarına bağlamıştır (Bu, yetki kullanımını nerede ise olağansız kılmakta). Enerji, tele-komünikasyon ve ulaşımda "Avrupa ağı" oluşturulmasında ülkelere rehber olacak ülkeler ortaya koyuyor, bu bağlamda 14 öncelikli proje belirleniyor. (Trans-Avrupa kara ve demiryolu, iletişim ağı, vb.).	1991 - Avrupa 2000 raporu: İlk kez bölgesel ve kentsel planlama konusunda, sınırlardan bağımsız bir ortak çerçeveyi oluşturmak üzere üzerinde duruluyor. Büttünçül ve tutarlı bir "Avrupa Vizyonu" oluşturulması öneriliyor.	* Bu fonların kullanımının 3 mekansal-sosyal önceliği vardır: Birlik ortalaması gelişmesinin gerisinde kalmış bölgeler (O1), ekonomisinde strüktürel değişim gerektiren kentsel ve kırsal bölgeler (O2) ve insan kaynaklarının geliştirilmesi, istihdamının teşviki (O3).
1993 - Bırleşme: Ortak para birimi, ortak dış politika ve güvenlik politikaları. Birlik yetkisinin içişlerinde ve adalet konularında artması.	1991- "Mekansal Gelişme Komitesi" kuruluyor. Bürokratlardan oluşan komitenin ülkelere planlamaya yönelik hükümetlerarası ortak çalışması amaçlanıyor.	* Fonlar özel sorunlara ortak çözüm üretmeye yönelik 4 tür "Yerel Girişimi" destekler: bölgeye yoğunlaşan INTERREG, kentsel sorunlara yoğunlaşan URBAN, kırsal alan'a yönelik LEADER + ve işgücü pazarındaki eşitsizliklere yönelik EQUAL.
1994 - Leipzig İlkeleri (Avrupa Mekansal Gelişme Perspektifi-	1992 - "Avrupa Kentsel Şartı" konferansı; iyi kent yönetiminin ilkeleri teması üzerinde çalışıyor (ulaşım, hareketlilik, kente çevre ve doğa, kent güvenliği, vb.).	1993 - "Birleşme/Güçlendirme Fonu"; daha çok İrlanda, İspanya, Portekiz, Yunanistan gibi Birliği yoksul ülkelerinin yararlanması için oluşturulmuştur. Çevre ve altyapı konusundaki tekil projeleri destekler.
	1993'de Delors White Paper kentsel politika olarak işsizliğin azaltılması ile sürdürülebilirlik, çevresel ve ulaşım amaçlarının bütünlendirilmesi hedeflenmiştir. Homojen bir Avrupa için coğrafi engelleri ortadan kaldırılmaya yönelik iletişim alt yapısına ve nitelikli insan gücü farklılıklarını yok etmeye yönelik eğitime öncelik verilmiştir.	1992-Bölgesel Komite; yerel ve bölgesel yönetimlere, Birliği ilgilendiren konularda, Birliği sesini duyurur, danışmanlık yapar.
	1994 - Avrupa 2000 + Komisyonun kent ve bölge planlamadaki rolünü güçlendiren bir belgedir. Bölgesel ve kentsel politikalara önemli ölçüde mü-	1987-Eğitim; planlama alanında uluslararası işbirliğinin geliş-

Tablo 1.1. Devam

<p>ESDP); Birliğiň ülkelerstü mekansal planlama çerçevesine dayanan mekansal gelişme ilkeleri, hedefleri sosyal ve ekonomik kenetlenme geregi (gelecekteki bütümenin sürdürilebilir ve dengeli olmasının temini) olarak ortaya konuyor. Ülkelerstü ve sınır-ötesi işbirlikleri öneriyor.</p> <p>. 1999 Postdam Belgesi: Avrupa politikasının yeni boyutunun 'mekan/arazi' olduğu belli olmuştur (Detay için metne bkz.).</p>	<p>dahale edilebileceği durumlar yaratmıştır. Ülkelerstü 7 super bölge tanımlanmış ve bölgeler için oldukça detaylı politikalar belirlenmiş, sınır-ötesi işbirlikleri özendirilmiş, mekansal politikaların tüm idari kademelerin sorumluluğunda olduğu vurgulanmıştır.</p> <p>1997- Avrupa Mekansal Gelişme Perspektifinin 1. Resmi Taslağı; Birlik, ta-bandan-tavanaugh yaklaşımı izleyerek, belgesel ve yerel yönetimlerin ESDP ile bütünleşecek yerel/bölgесel yatırımlarını ve sınır-ötesi işbirliklerini teşvik ediyor.</p>	<p>tırılması, planlama kurumlarına danışmanlık yapılması (örneğin Sokrates-Erasmus girişimi).</p> <p>..... Bilgi ağları; benzer sorular paylaşan yerel yönetimler arası bilgi ve deneyimlerin aktarımı, kaynaklar için lobicilik yapma (deneyimlerin paylaşıldığı forum niteligideki <i>Euro-cities</i>, özel anaçlı ağlar [MET-REX-metropol. mekansal planlama oturiteleri, <i>Commission de Villes-küçük, orta boy kent sorunları, Quartier en Crise-kent yenileme/canlandırma</i>] gibi).</p>
--	--	--

Kaynaklar: Hague (1996), Newman and Thornley (1996: ...), Nadin (1999), Faludi (2001a), EU (2001), EU (2002)'den yararlanılarak düzenlenmiştir.

2. AVRUPA ÜLKELERİNİN HUKUK VE YÖNETİM SİSTEMLERİ

Kent planlama belirli bir ulusal hukuksal ve yonetelsel çerçeve içinde gerçekleşmekte, bu çerçeve planlamaya belirli olanaklar ve kısıtlar sunabilmektedir. Çünkü planlama gücünü, ülkenin yasal sisteminin bir parçası olan yasa ve yönetmeliklerden alır ki bunlar ülkeden ülkeye farklılık gösterebilir. Ayrıca planlama belirli bir yonetelsel sistem içinde gerçekleşir ki bu da ülkeden ülkeye değişebilir. Yine de Avrupa'da yasal ıslup (tarihsel gelişme, yasal düşüncə tarzı, yasal kaynağı ve ideolojisi) açısından benzerlikler gösteren ülkeler bulunmaktadır (Newman,...1996: 28). Literatürdeki genel uzlaşma Avrupa ülkelерinin hukuk ve yönetim sistemlerinin beş sınıfta ele alınabileceği yönündedir (a.g.e.: 30). Ancak, grupların homojen olmadığını ve özellikle kuzey-güney ülkeleri ve/veya bölgeleri arasında uygulamada farklılıklar bulunduğu da belirtilmektedir (Bkz. Tablo 2.1 ve 2.2).

Tablo 2.1. Avrupa Birliği ülkelerinde hukuk sistemi

	Ülke	Tarihsellik	Yasal düşüncə modu	Yasal kay.
İngiliz ailesi	İngiltere Galler İrlanda	<ul style="list-style-type: none"> Geleneksel İngiliz ortak yasasının (Common Law) evrimiyle oluşuyor. Yazılı belge olmayan anayasaya dayanır. Yerel yönetim geleneklere dayanır, anayasının güvencesinde değildir. Pragmatikdir (teorik tabanı zayıf, büyük hukukçular genelde hakim kökenlidir). 	<ul style="list-style-type: none"> Taraflar arası ilişkiye ve onların hak ve sorumluluklarını düzenler. 	<ul style="list-style-type: none"> Örf ve adet hukuku
Fransız ailesi	Fransa İtalya İspanya Portekiz Belçika Hollan. Lüksembur.	<ul style="list-style-type: none"> Soyut yasal normlar ve teorik tartışmalar (büyük hukukçular akademisyen). Devrimsel eğilim taşırl (tüm özel hukuk kurallarına model teşkil eden Fransız Devrimi ve 1804 Civil Code önemli adım taşılıdır). 	<ul style="list-style-type: none"> Toplumsal yaşamı rasyonel bir düzene sokacak kurallar sistemi belirlenir. Konular üzerinde önceden düşünlüp soyut ilke kodifiše edilir. Yeni yasal ilkeler çabuk ve kapsamlı olarak ifade edilir (toplumdaiki devrimsel sosyal değişim gereği) 	<ul style="list-style-type: none"> Roma hukuku Gelenekler Kilisenin etkisi (özellikle İspanya ve İtalya da).
İskandinav	Isviçre Norveç Danim. Finlan.	<ul style="list-style-type: none"> Ortaçağda. Alman hukukuna dayanır 17.-18.yy'larda merkezi güç mevcut yasalarda düzenlemelere gidiyor. 19.yy.'da Fransız Devriminin etkisiyle modernize ediliyor. 	<ul style="list-style-type: none"> Eksiksiz bir düzenleme yoktur, hukukçuların tutumu pragmatiktir. 	<ul style="list-style-type: none"> Roma hukuk Diger hukuk ailelerinden etkilenme.

Tablo 2.1. Devam

Alman ailesi	Alman., İsviçre, Avustur., Yunan.	<ul style="list-style-type: none"> . Fransız ailenin özel bir koludur. . Bütüncül bir yasal sistem oluşturacak merkezi bir gücün bulunmaması nedeniyle gittikçe eskiyen yasalar 15.-16. yy.'larda Roma hukuk ve kurumları ile değiştiriliyor, geliştiriliyor. . Aydınlanmadan sonra çok soyut ve entelekt kurallar sistemi içinde geliştiriliyor. 	<ul style="list-style-type: none"> . Sistemik düzen ve kurallar sistemi değişiklik yapılabileceği düzunce yapısından uzak, katılıklı ele alınmıştır. . Çok soyutur (Bilimselleştirilmiş kurallar). 	Roma hukuku
--------------	-----------------------------------	--	--	-------------

Kaynak: Newman ve Thornley'den (1996: 28-35), Booths (1999) ve Kalabalık (1999)'dan yararlanılarak düzenlenmiştir.

Tablo 2.2. Avrupa Birliği ülkelerinin yönetsel sistemleri

	Ülke	Genel özellikleri	Ülkeye has farklılıklar
İngiliz ailesi	İngiltere, Galler, İskoçya	<ul style="list-style-type: none"> . İkili idari yapı var: merkezi yönetim, yerel yönetim. . Merkezi yönetim güçlü; yerel yönetimde yasal ve finansal kısıtlar getiriyor (Denetçi). . Yerel yönetim servislerin etkin sunumundan sorumlu, hedellerini merkezi yönetim belirliyor. . Geleneksel olarak ikili politik yapı vardır (yerel ve merkezi yönetimler arası siyasetçi geçiş sınırlıdır) . Belediye başkanının siyasi rolü sembolik, yerel yönetimde idari sorumluluk politik komitededir. 	-
	Irlanda		-
Fransız (Napolyonik) ailesi	Fransa	<ul style="list-style-type: none"> . Dörtlü idari yapı var: merkezi yönetim, valilik, yerel yönetim, komün. Yönetim kademeleri arasındaki bağ güçlendir. 	<ul style="list-style-type: none"> . Komünler yerel yönetimi oluşturan temel taşıdır.
	İtalya	<ul style="list-style-type: none"> . Merkezi yönetim alt kademe yönetimleri kontrol eder, valilik ve vali merkezi yönetimce atanın kamu görevlilerinden oluşur. Belediye başkanı seçimle görevde gelir (geçmişte valice atanmış), ama ulusal politikalarda valilik aracılığı ile merkezi yönetimle güçlü işbirliği içindedir 	<ul style="list-style-type: none"> . Diktatörlük nedeniyle sistem daha merkeziydi, son reformlarla değişti.
Fransız+ Alman	Hollanda		<ul style="list-style-type: none"> . Uniter devletten uzlaşmacı devlete geçiş var
	Yunanis.	<ul style="list-style-type: none"> . Merkezilik düzeyi ülkenin refah düzeyi ile ilişkilidir (finans ve nitelikli insangücü azsa ülke daha merkezi) 	<ul style="list-style-type: none"> . Diktatörlük nedeniyle sistem daha merkeziydi, son reformlarla değişti.
Alman	Ispanya	<ul style="list-style-type: none"> . 1980'lerde bölgesel otonomiye geçilerek Napolyonik sistemden sapıldı. 	<ul style="list-style-type: none"> . Diktatörlük sonrası merkezi sistem terk edildi. Ama merkezin otonom bölge üzerindeki denetimi kısmen sürdürmektedir (finans, vb. konularda). . Otonom bölgelerin ulusal kararları etkileme gücü zayıftır.
	Belçika		<ul style="list-style-type: none"> . Komün yerel yönetimin temel taşı.
İskandırınav	Almanya	<ul style="list-style-type: none"> . Federal sistem: merkezi yönetim birçok alanda gücünü bölgelerle paylaşır. . Bölgelerin kendi yasal mevzuatlari vardır. Merkezi yönetimde temsilcileri bulunur, merkezi yönetimde kararlara katılır. 	<ul style="list-style-type: none"> . Tarihsel nedenlerle bazı kentler yarı otonomdir (örn. Hamburg, Bremen).
	İsviçre	<ul style="list-style-type: none"> . Merkezi yönetim ile bölgeler arasında sıkı ilişki vardır (Fransız ailesi gibi) 	<ul style="list-style-type: none"> . Komün yerel yönetimin temel taşı.
Danimarka	Norveç		<ul style="list-style-type: none"> . Tarihsel nedenlerle bölgelerin gücü daha azdır.
	Finlandi.	<ul style="list-style-type: none"> . Merkezi yönetim gözetiminde yerel yönetimler mali ve idari özerkliğe sahiptir. 	

Kaynak: Newman ve Thornley'den (1996: 28-35) düzenlenmiştir.

3. AB ÜYE ÜLKELERİ PLANLAMA SİSTEMLERİ VE DEĞİŞİMLERİ

Birliğe üye ülkelerin arasında var olan hukuksal ve yönetsel sistem farklılıkların/benzerlikleri, yukarıda debynildiği gibi, planlama sistemlerine de yansımıştır. Ancak, grupsal ortak değerlendirmelere gitmek iki nedenle oldukça güçtür:

- . Planlama özde politik boyutu ağır basan teknik bir eylemdir. Bu nedenle, ülkelerin planlama sistemleri, genelde dinamiktir; özellikle merkezi yönetimdeki politik gücün, ideolojik tercihlerinden toplumsal yapıya ve teknolojik birikime kadar bir çok yerel, ulusal ve uluslararası etmenin etkisinde zaman içinde bazen evrimsel, bazen da devrimsel değişim gösterebilmektedir. Dolayısıyla orijinleri aynı dahi olsa belli bir zaman sürecinde ülkeler birbirinden çok farklı olabilirler.
- . Her ne kadar planlama sistemleri çeşitli ölçütler çerçevesinde karşılaştırılabilirlerse de ölçek değişikçe detay özelliklerin önem kazanması ve terminolojinin ülkeler arası nitelik ve nicelik farklılığı genel değerlendirmede çeşitliliği yakalamayı güçleştirir.

Bu nedenlerle, bu bölümde, grup ülkeleri kapsayan çok genel değerlendirmeler yerine, ailenin tipik özelliğini yansıtan birer ülke planlama sistemlerinin genel özellikleri ve zamanındaki, özellikle son onlu yıllardaki değişimleri değerlendirecektir. Ayrıca İtalya, planlamaya toplumsal yaklaşımın ve bu ülkelerdeki politik-etnik ayırtmanın ülkemizdeki durum kısmen benzemesi nedeniyle değerlendirmeye katılmıştır.

Ele alınan ülkelerin planlama sistemleri, Avrupa 2000+ raporunda ülkelerin planlama sistemleri konusunda gündemde getirilen temalar da dikkate alınarak, şu özellikler/değerlendirme ölçütleri çerçevesinde, ikinci el bilgilere dayanarak ortaya konacaktır:

a. Sistem merkezi mi, merkezdişi (decentralised) midir ?

Merkezlaşmanın üç temel boyutu vardır (Bennett, 1993);

- . temsil gücünün genişletilmesi,
- . yasal sorumlulukların artırılması ve
- . hizmet sağlamaya yönelik siyaset ve finansal kaynakların genişletilmesidir.

Merkezlaşmanın bunlarda birini ele alıp diğerlerini ihmal etmesi olasıdır (örneğin İsveç'te sorumluluklar merkezleştirilmişken finansal kaynaklar merkezi gücün denetiminde bırakılmıştır [Erlander, Montin, 1990]).

b. Sistem re-aktif mi, pro-aktif midir ?

- . Planlama sisteminin özel sektör etkinliklerine yanıt verebilme düzeyi (kurallar gevşetilmiş, esnek) re-aktif planlanmanın göstergesi olarak kabul edilebilir.
- . Stratejik mekansal planlamada gelecekteki gelişmeler için uygun hazırlıkların yapılması ise pro-aktif planlama yaklaşımının göstergesidir. Ancak burada, 'önceden belirlenen'in ise gelişmeli düzeyi önemlidir. Bazı ülkeler görünürde detaylı stratejik planlama yaklaşımını izlemekte birlikte, pratikte, uygulama sürecinde plan oldukça esnek olabilmektedir. Ayrıca, "mekansal planın uluslararası ekonomik rekabeti artıracak pazar mekanizması olarak değerlendirmek gereklidir" görüşüyle stratejik planın re-aktif olarak yorumlanabileceğini tartışanlar da bulunmaktadır (Newman...1996: 73).

c. Sistem düzenleyici (kuralcı) mı istenli (isteğe kalmış/kuralları gevsetmiş) midir ?

- . Bölgeleme sistemini benimseyen planlama düzenleyicidir.
- . Halk katılımına izin vermeyen ya da katılımın zayıf olduğu planlana düzenleyici planlamadır.

Arnstein katılımı sekiz basamaklı bir merdiven olarak tanımlamaktadır. Basamaklar aşağıdan yukarıya doğru sırasıyla: yönetmek (manipülasyon), terapi, bilgilendirme, danışma, gönüll alma, ortaklık, temsilci bulundurma ve halk kontrolüdür. Bunlardan ilk iki basamakta halkın karar mekanizmasında gücü yoktur. İzleyen üç basamak artan düzeyde katılım belirtileri gösterir. Son üç basamak ise artan düzeyde halkın gücünün varlığı görülür

(Rydin, 1999). Bu da göstermektedir ki katılım ölçütünün biçimsel olmaktan çok niteliksel olarak ele almak gereklidir.

Örnek ülkelerin planlama sistemlerinin temel özellikleri ve geçirdikleri değişimler, değerlendirme ölçütleri çerçevesinde Tablo 3.1a-d'de sunulmuştur.

Kurumsal strüktürleri, ilişki ağları, görüşme ve sorun çözme kültürlerindeki farklılıklar nedeniyle ülkeleri birebir karşılaştırma olanaksızdır, ancak genel bir değerlendirme yapılabılır. Tablolarda görüldüğü gibi, örnek AB ülkeleri yönetimsel ve planlama konusundaki yeniden yapılanmalarında ortak yönelimler sergilemektedirler; merkezdişlaşmaının artırılması ve merkezi denetiminin azaltılması; bölgeleşmenin teşvik'i; esnekliğin artırılması/kuralların gevşetilmesi; katılımın, dolayısıyla kullanıcı hoşnuttuluğunun geliştirilmesi bunlardan bazılarıdır. Ancak şu da bir gerçek ki ülkelerin değişimi kendi tarzlarında olmakta, sonuca, arasındaki geleneksel farklılıklar yok olmaktadır.

Örnek ülkeler arasında en merkezi ülke İngiltere, en merkezdişlaşmış ülke Almanya iken, son yapılan yasal düzenleme ile İngiltere'de merkezdişlaşma Fransa düzeyine yaklaşmıştır. Merkezdişlaşma İngiliz ve Fransız ailelerinde, genelde, bölge ve yerel yönetimlerin yasal sorumluluklarının artırılması olarak gelişmiş, temsil ve finansal güçlerdeki iyileşme kısıtlı kalmıştır. Görünen o ki merkezi bir sistemin merkezdişi bir sisteme dönüşmesi basit bir işlem değildir. Örneğin, İtalya son 40 yıldır, uzun, inişli çıkışlı bir süreçte merkezi modelden, bölgenin öncemi kazanacağı karışık modele geçme çabasını sürdürmektedir. Bölgenin politik açıdan öne çıkması riskine karşı ('Kuzey Ligi' siyasal partisi gibi), son yıllarda illerin rolünü güçlendirmiştir. Bazı ülkelerde ise yönetSEL kademelemede ve merkezdişlaşmadada 'bölge' kurumsallaşmış bir önemi kazanmıştır. Örneğin, bu bildiride ele alınmayan Yunanistan'da 'bölge' strüktürel fonlarından yararlanan yatırımlara yönelik tanımlanan, bir anlamda proje-bölge niteliğindedir (Newman,...1996: 58).

Ayrıca, Birlik içinde ülke bazında makro ekonomik planlama önemini yitirirken ülkesel kent planlama politikalarının önem kazandığı, ağırlığın yerel yönetimlere kaymakta olduğu söylenebilir. Nitekim Avrupa 2000+ Fransa (Kentler Anlaşması) ve İngiltere'nin (Kent Meydan Okuması) kentsel girişimciliğini diğer ülkelere örnek göstermektedir (a.g.e.: 22).

İngiltere savaş sonrası pro-aktif, son yıllarda re-aktif bir planlama yaklaşımı izlemektedir. Diğer ülkelerde stratejik mekansal planların, gelecekteki gelişme için uygun hazırlıkların yapılması pro-aktif planlama yaklaşımının göstergesidir. Ancak, hem proje esası planlamadan ağırlık kazanması hem de İtalya gibi bazı ülkelerde uygulanmanın esnek (bir anlamda, kurallardan kaçmak için mekanizmalar geliştirilmiş) olması bu ülke planlama sistemlerinin de re-aktif eğilim sergilediği biçiminde yorumlanabilir. Bütüncül planlamadan çeşitli ölçülerde uzaklaşma görülmektedir. Çeşitli adlar da alsalar yerel strüktür planlar eylem planı ve büyük kentsel projelerle desteklenerek esneklik sağlanmaktadır.

Planlama sürecine halkın katılımı tüm örnek ülkelerde kısıtlı olması (bilgilendirme ve danışma) nedeniyle planlama yaklaşımı düzenleyici olarak tanımlanabilir. Ancak, son düzenlemeye İngiliz yaklaşımında katılım öngörülen planlama aşamalarının ve katılım araçlarının çeşitlenmesi bu ülkenin istemli planlamaya geçme sürecinde olduğunu göstermektedir.

Tablo 3. a ligilere de planlama ve AB'nin etkisi

* İlk kapsamlı planlama yasasının (1947) temel prensipleri bugün de geçerli. Planlamanın üç genel istevi var; gelişme planı yapma, gelişmenin kontrolü ve merkezi yönetim denetimi.	* 1990 sonrasında, 80'lerin pazar mekanizmasının hakim olduğu planlamadan terk edilerek yenden idari yapı ve planlana var.	* 1990 sonrasında, 80'lerin pazar mekanizmasının hakim olduğu planlamadan terk edilerek yenden idari yapı ve planlana var.
* Merkezi yönetim, yasa çkarır, planlama politika rehberi (cerceve politikalar) oluşturur, gelişmenin kontroldünde çakan girişimci-yerel yönetim uyusmazlığında son karar verecektir (Bu nedenle, uyusmazlığın surdugu durumda girişimci anlayacak Yüksek Mahkemeye Bakanlık haksında dava açılabilir).	* Merkezi yönetim, yasa çkarır, planlama politika rehberi (cerceve politikalar) oluşturur, gelişmenin kontroldünde çakan girişimci-yerel yönetim uyusmazlığında son karar verecektir (Bu nedenle, uyusmazlığın surdugu durumda girişimci anlayacak Yüksek Mahkemeye Bakanlık haksında dava açılabilir).	* Merkezi yönetim, yasa çkarır, planlama politika rehberi (cerceve politikalar) oluşturur, gelişmenin kontroldünde çakan girişimci-yerel yönetim uyusmazlığında son karar verecektir (Bu nedenle, uyusmazlığın surdugu durumda girişimci anlayacak Yüksek Mahkemeye Bakanlık haksında dava açılabilir).
* Yerel Yönetimi: gelişme plan hazırlar, gelişmeyi yonlendirecek çatıma ve yarınları yanar, gelişmeyi kontrol eder, Bu üç işlev birbirinden ayrı ele alırn, sorunlu birimler farklıdır, (yerel yönetim 'cerceve politikaları' ve yerel özellikleri dikkate alınarak imar başvurusunu değerlendirir).	* Yerel Yönetimi: gelişme plan hazırlar, gelişmeyi yonlendirecek çatıma ve yarınları yanar, gelişmeyi kontrol eder, Bu üç işlev birbirinden ayrı ele alırn, sorunlu birimler farklıdır, (yerel yönetim 'cerceve politikaları' ve yerel özellikleri dikkate alınarak imar başvurusunu değerlendirir).	* Yerel Yönetimi: gelişme plan hazırlar, gelişmeyi yonlendirecek çatıma ve yarınları yanar, gelişmeyi kontrol eder, Bu üç işlev birbirinden ayrı ele alırn, sorunlu birimler farklıdır, (yerel yönetim 'cerceve politikaları' ve yerel özellikleri dikkate alınarak imar başvurusunu değerlendirir).
* Planlama sürecinde, karar öncesi "halk soruşturması" (kathim) zorunlu.	* Planlamamın kontroldü stüree olarak değişmeyeceklle birlikte, tarallar arasında, "planlama sorumlulukları kazançları" konusunda görüşme-uzlaşma aramıştır. Görüşmeler yalnızca doğrudan ilgili tarafat arasındada ve gizli olarak yapılmalıdır (Seftaffulk yok, kathim olmakta tanımıyor).	* Planlamamın kontroldü stüree olarak değişmeyeceklle birlikte, tarallar arasında, "planlama sorumlulukları kazançları" konusunda görüşme-uzlaşma aramıştır. Görüşmeler yalnızca doğrudan ilgili tarafat arasındada ve gizli olarak yapılmalıdır (Seftaffulk yok, kathim olmakta tanımıyor).
* Yerel planlama dışında üst kademe planlamalarda (politikalar, planlar) mekan boyutu ya hiç yoktur ya da son derece sınırlıdır (bolge plan gibi)	* 1960'lara dek planlama sisteme stratejik plan hakindi.	* 1960'lara dek planlama sisteme stratejik plan hakindi.
* 1980'lere yem pazar-yönlendirme ve merkezi ağırlıklı planlananaya bırakılmıştır.	* 1980'lere yem pazar-yönlendirme ve merkezi ağırlıklı planlananaya bırakılmıştır.	* 1980'lere yem pazar-yönlendirme ve merkezi ağırlıklı planlananaya bırakılmıştır.

Tablo 3.b Fransa'da planlama ve AB'nin ekisi

* 1950'lerde çırakları Konfesme ve Konut Kuralları yasasında planlama eyeri türlerini ve arazi gelişmenin kurallarını tanımlar.	* 1982'de planlanma ve yönetisel hiyerarşide radikal değişiklikler yetki merkezdeşşürlümüşdür. Dört kademeeli bir hiyerarşik düzey oluşturulmuştur.
* Planlama ve yönetisel hiyerarşî iki kademelidir:	* Merkezi yönetimi, ulusal kurallan ortaya koyar, alt kademe planların ana çerçevesi olan 'Ülke Düzenleme' yapar. Her konudaki büyük önceliği projelere (alt yapı, kent yenileme, vb.) karar verir (örn. TGV, "Paris'in büyük projeleri"). Merkezi planlama ortugu DATAR aracılığı ile bölge ve kent konularına karşısalı. Alt kademe birimlerin rollerini periyodik olarak gözden geçirir, büntelerini denetler. Alt kademeleler işbirliği için bölgelerde ve büyük kentlerde Bakanlıkların yerel ofisleri vardır.
* Merkezin gücü planlamada ienel hedefleyicidir (1980'lere dek). Gelişmeli olarak, genel ekonomik gelişmeye tüm ülke mekanında planlayan bir yaklaşımı izlenir. <i>'Ülke Düzenleme'</i> , geleceğî kestirecek, ülke bütçesinde iradi olarak toplumsal ve fiziksel değişimini yönlendirecek kararlar dizisidir (<i>Plan d'Aménagement du Territoire</i>). Ülke, bölge ve yerel planların hepsi ekonomik gelişme için eğitildirilir.	* Zaman içinde DATAR'ın ülke düzenlemeye anlayışı içерiksel olarak değişim göstermiştir; 1990 öncesi fiziksel ağlıklı ülke planlama (Arazi Anınaması) yerini 1990'lı yılların başında 'arazi düzenlemeye gelişmesine' bırakmış, 1990'lar sonunda ise 'arazi düzenlemeye ve sürdürilebilir gelişmes' olmuştur.
* Yerel yönetim, merkezi yönetim ile tensikeli olan valilik yerel planları hazırlar. Planlar Vali (bürokrat) tarafından onaylanır ve yürütülür. Hala geçen olań iki kademeyi yerel plan sistemi vardır; <i>"stratégik plan"</i> ve <i>"arazi kullanım planı"</i> (POS).	* Bölge野心 (Vahlik), doğrudan planlanan güçlü yoktur. Eskiden merkezi yönetimde olan bazı görevleri üstlenmiştir. 'Ülke Düzenleme' ve AB'nin ESDP'e göre 'bölge gelişme planı' hazırlar. Plan uygulana projelerne finansal katkı verir. (Tüm bölgelerin [22 tane] plan yapması gereklidir, son yılında bölge sayısının azaltılması tartışmaktadır).
* Birde çok komün kapsayan bir alan için, genel bölge hecelerinin ve ulusal plan ile bağlantılı otarak önemli altyapı yatırımlarına ilişkin mekanical kararları içermi.	* Departman (Vahlik), doğrudan planlanan güçlü yoktur. Merkez-bölge-komün arasındaki işbirliğini kurar, mekezin yerel yönetimini engeluler (Yapıcı genel hizmet yatırımlarıyla kent ve bölge planlaması üzerindeki etkisi güçlendir). Komünler arası işbirliğinin tesvik eder.
Arazi kullanımının büyük bölümünden korunma, koruma alanları, koruna alan, vb. POS gelişmesiyle ilişkili olan, gelişme bögleme planıdır (meyvcut yapılaşmış alan, gelişme alan, tarım alan, koruna alan, vb.). POS gelişmesiyle yörenin sosyo-ekonomik özelliklerini de içeren katu bögleme planıdır.	* Komünler yerel planlamadan (stratejik ve arazi kullanım planı-POS) sonuñudur. Yerel plantar üst kademe planları ve politikalarla uyumlu olmalıdır. Yetkinin komüne devreden sonra, uygulanmada POS, plan standartlarının ve plan değişikliklerin gereklişmesi esnekleşmişdir. Belediye başkanı çok güçlü ve planlama ekindir.
Arazi kullanım planı nüfusu 50inden büyük kommuner (en küçük idari birimi) için zorunludur. POS yörenin sosyo-ekonomik özelliklerini de içeren katu bögleme planıdır (meyvcut yapılaşmış alan, gelişme alan, tarım alan, koruna alan, vb.). POS gelişmesiyle yörenin yönetimini güçlül kilar, ona doğrudan merkezi yönetim ortaklıklarda bölge yönetimini dışlamamaktadır. Bu yaklaşım, ilişkilerin yoğunluğu güne, planlamada bölgenin relatif zayıflamakadır. Bölge/komün-özel sektör ortaklığı ile kurulan şirketler tarihi politikalardan uygunlama aracılık olarak tesvik edilmektedir.	* Planlamaya katılan sınırlı STK'ları (sivasi ve meslek örgütleri, genelde, zayıf bir katılım vardır. Komün yönetimlerinin tekil kentler ve durular dikkate alınmasa, genelde, zayıf bir katılım vardır. Komün yönetimlerinin topluma kapannalarının/şeriat olmalarının önemi bir nedeni planlama sürecinde yaşanan etik sorunlardır.

Tahlo 3 c. İtalya'da nüfuslama ve AB'nin etkisi

Tablo 3'de Almanya'da planlama ve AB'nin etkisi

Kaynaklar: Tablo su kaynaklarından uyarlanmıştır. Tüm ülkeler için Newman, Thomley (1996) ve Anon (2002b); İngiltere için Nadir (1999), Tewdor-Jones (1997), Fransa için DPT (2000); İtalya için Vinci (2002), Anon (2002a), Anon (2002c); ve Almanya için Anon (1991a), Anon (1997b).

4. TÜRKİYE'NİN PLANLAMA VE YÖNETİM SİSTEMİNİN AB İLE UYUMU

Ülkemiz özel hukuk sistemi açısından Alman ailesi, yönetim ve idari hukuk sistemi açısından da Fransız ailesi içinde yer almaktadır. Mevcut planlama sistemimizde, hepimizin bildiği gibi, merkezi yönetim çok güçlündür, plan esnek olmakla birlikte bu, daha çok İtalya'da görülen biçimde, spekülaysyonla yönendirilmiş bir esnekliktir ve katılım düzeyi, tekil örnekler dikkate alınmazsa, son derece sınırlıdır (bilgilendirme). Yerel planları yönlendirecek üst kademe planların/mekansal politikaların (ülke, bölge) bulunmaması merkezi-yerel yönetim çatışmalarına neden olmaktadır, yerleşmeler arası işbirliklerine yasal temel oluşturmamaktadır. 'Şehirleşme ve İmar Yasa Tasarısı' (ŞİYT) ve 'Yerel Yönetimler Yasa Tasarısı' (YYYT) da değerlendirmeye katıldığında, AB ilke ve politikaları çerçevesinde, yakın gelecekte Türk planlama sisteminin olumlu yönlerinin (güçlü-potansiyel) azımsanmayacak düzeyde olacağı görülmektedir (Bkz. Tablo 4.1). Ancak, önde gelen zayıflığın, yasa tasarılarında öngörülen yeniliklerin/değişikliklerin sistematik ve kararlı değişiklikler olmaktan çok, parçacılık bir anlayışı sergileyen kararsız değişimler olduğu izlenimi verdiği, bu nedenle de inandırıcılığının sorgulanmasına yol açtığı söylenebilir.

Tablo 4.1. Türk planlama sisteminin olası güçlü ve zayıf yönleri (ŞİYT ve YYYT bağlamında değerlendirme)

Güçlü yönü ve potansiyeli	Zayıf yönü ve tehditler
AB genel ilkesi . 'Kentli hakkı', 'yaşanabilir çevre', 'sürdürülebilir gelişme', 'yaşam niteliğini artırma', 'yöresel koşullara uyum' gibi kavranıların ilk kez ŞİYT'ta yasanın 'genel esasları' kapsamında ele alınması ve aşağıda yer alan düzenlemeler "Avrupa Kentsel Şartı" ile uyumludur. Merkezdispüşü . YYYT'da: * Belediye ve il özel idarelerinin görev alanları sivil savunma, çevre, kültürel koruma, eğitim, sağlık ve sosyal yardım alanlarında genişletilmiştir. * Belediyelere tüm il ve ilçe kamu kurumlarıyla doğrudan ilişkili kumra yetkisi verilmiş, görev alanları ile ilgili konular da uluslararası kuruluşlara üye olabilme hakkı tanınmıştır. * Belediyelerin kentsel kamusal topraklar üzerindeki hareket alanı genişletilmiş, kamu ve finans kurumlarıyla 'kent ortaklıkları' kurabilme yetkisi tanınmıştır. * Kır-kır, kır-kent ve kent-kent yerleşmeleri arasında birlükler kurularak bazı hizmetlerde etkinliğin artması sağlanmıştır. Yönetim ve planlamada kademelemme . ŞİYT'da: * Üçlü plan-proje kademesi tanımlanmaktadır; <i>Mekansal Strateji Planları</i> (ülke, bölge ve alt-bölge planları), <i>İmar Planları</i> (nazım ve uygulama imar planları) ve <i>Kentsel Tasarım Projeleri</i> . * Planlamada 'bölge' ölçüğünün kabul edilmiş görülmektedir. . YYYT'da: * 'Mahalli İdareler' kapsamında yalnızca 'il özel idaresi' ve 'belediye' ele alınmaktadır. Bu yaklaşım, planlama hiyerarşisinde 'alt-bölge planı'nın bölge planının önüne geçeceği izlenimi vermektedir. (Bu, İtalya, İspanya gibi AB ülkelerinin yabancı olmadığı bir yaklaşımındır.)	Merkezdispüşü . Mahalli idarelerin iş ve işlemlerinin; a) idarenin bütünlüğü ilkesine, b) mevzuata, c) kalkınma planları ilke ve hedeflerine ve d) merkezi yönetmekte belirlenecek politika ve standartlara uygunluğunun merkezi yönetmecə denetlenmesi öngörmektedir. Bunlardan son ölçütün içerik açısından belirsizliği merkezi yönetimin keyfi uygulamalarına yol açma riski bulunurken merkezi yönetimin yerel yönetmeler üzerinde geleneksel vesayet anlayışını sürdürme eğiliminin varlığını da düşündürmektedir. Yönetim ve planlamada kademelemme . Bölge planından söz edilmekle birlikte ne ŞİYT ne de YYYT'da bölge idari kademesine degenilmesi ciddi bir tutarsızlıktır. Benzer durum alt-bölge planı için de geçerlidir. Yasa taslağında alt-bölge planının yapım ve onay süreci tanımlanmış ama uygulanmadan sorumlu kurum açık değildir. Eğer uygulama yetkisi planı yapan ve onaylayan kuruma Bayındırlık ve İskan Bakanlığı ve onun yerel birimlerine verileceğse (mevcut durumda, illerde kırsal alanlarda olduğu

Tablo 4.1. Devam

<p>Planlama yaklaşımı</p> <ul style="list-style-type: none"> • ‘Nazım imar planı’ gelenegimiz re-aktif planlamaya ortam sunmaktadır. <p>Katılım/demokratikleşme</p> <ul style="list-style-type: none"> • ŞİYT’da: <ul style="list-style-type: none"> * Planlamaya katılım mekanizması kısmen genişletilmiştir. Tasarı, plan onay aşamasında “ilan ve toplantı” yoluyla halkın katılımdan söz ederken, ‘Plan Denetim Komisyonu’ aracılığı ile de denetimli/kurumsal katılımı öngörmektedir. (Olusumu, görev ve yetkisi yönetimelikle belirlenecek olan ‘komisyon’ın katılımdaki işleriniğini hazırlanacak yönetmelik ve uygulama gösterecektir). * YYYT’da: <ul style="list-style-type: none"> * Belediyenin ve il özel idaresinin örgütü ve örgütsüz halkın ‘kararların alınması, uygulanması ve denetlenmesi süreçlerine’ katılımını sağlamak (bilgi alma, görüş oluşturma ve öneride bulunma haklarını kullanabilmeleri) için her tür önem almazı ve açılığın/sayıdalığın gereği olarak belediyenin periyodik olarak mali durum raporu hazırlayıp askı yoluyla kentlinin değerlendirilmesine sunması öngörmektedir. * Doğrudan katılımın mahalle ölçüğine kadar inmesi (muhtarlarının ve mahalle halkın mahalleye yönelik hizmetlerin planlanması ve yürütülmesinde söz sahibi olması, öneriler getirilmesi) desteklenmektedir. 	<p>gibi), yerel birimlerin yeniden örgütlenmesinin öngörülmesi beklenirdi.</p> <p>Planlama yaklaşımı</p> <ul style="list-style-type: none"> Detaylı ‘uygulama imar planı’ uygulamada esnekliği önemli oranda kısıtlamaktadır. Kentsel topraktaki mülkiyet yapısı da esnek planlama önündede ciddi engeldir. <p>Katılım/demokratikleşme</p> <ul style="list-style-type: none"> Yasa taslaqlarında katılımın olası yönem ve prosedürleri konusunda bir çerçeve belirlenmemesi, bu konunun belediyelerin ve il özel idarelerinin inisiyatifine bırakılması katılımın kurumsallaşmasının önemsendiği konusunda soru işaretleri doğurmaktadır. Mevcut mahalle kurumu ile yasa taslağında öngörülen katılımın gerçekleşmesi olanağsızdır. Mahalleli ile muhtarlıklar arasında gündelik yaşamı çeşitli yönleri ile sağlıklı bir ilişki zemininin kurulmasına ortam hazırlayacak yeni bir örgütlenme gereklidir.
---	---

Kaynak: Şehirleşme ve İmar Yasa Tasarısı, Merkezi İdareyle Mahalli İdareler Arasında Görev Bölüşümü ve Hizmet İlişkilerinin Esasları ile Mahalli İdarelere İlişkin Çeşitli Yasalarda Değişiklik Yapılmasına Dair Yasa Tasarısı ve Alada-Bayramoğlu, 2000-2001 [2].

SONUÇ

- . AB ülkeleri yasal ve yönetsel sistemleri kadar toplumsal örgütlenme, ilişki ve sorun çözme kültürleri gibi toplumsal açıdan da farklılıklar sergilerler. Örneğin İtalya'da, toplumsal yapı (siyasetçi partonaj ve kayırmacılık, caydırıcı olmayan cezalar ve düzenli çikan aflarla suçu özendirme, vb.) nedeniyle etkin bir planlama sistemin kurulmasının güç olduğu kabul edilmektedir.
- . Birliğin “Avrupa Vizyonu”na yönelik ilke ve politikalarına uyumlanmanın tek reçetesи yoktur. Her ülke **kendi tarzında** bir yol izlemekte ve bunu ilke/politikalardaki gelişmeye/değişmeye koşut dinamik bir süreç olarak görmektedir. Bu nedenle, planlama sisteminde sürekli gelişmeye açık, esnek bir yapılanmaya, re-aktif planlamaya yönelik eğilimi görülmektedir.
- .Çoğu ülkede, farklı düzeylerde de olsa yönetim sorunu yaşanmaktadır. Bunda yönetimlerin benimsediği katılım yöntemleri ve/veya toplumun konuya olan ilgisinden çok **toplumsal örgütlenmenin ve yararlanılacak tekniklerin** önemli olduğu görülmektedir.
- . Gelecek 50 yılda hemen tüm AB ülkelerinde nüfusun azalmasa bile durağanlaşacağı, yaşlanacağı; Türkiye'de ise nüfusun yaklaşık 20 milyon büyüyeceği ve kentleşmenin hız kesmeden süreceği, nitelikli insan gücü, vb. toplumsal ve ekonomik sorunların devam edeceği öngörlmektedir. Bu nedenle, ülkemizde var olan/olması tasarlanan yönetim hiyerarşisine, AB'nin de teşvik ettiği gibi, “bölge”nin etkin biçimde katılıması hizmet verimliliği, yerel demokrasi, re-aktif planlama, vb. açılarından önemli görülmektedir.

KAYNAKLAR

- [1] Adams, D., Disberry, A., Hutcison, N., Munjoma, T., 2001, Managing Urban Land: The Case for Urban Partnership Zone, *Regional Studies*, Vol. 35/2, pp.153-162.
- [2] Alada-Bayramoğlu, A., 2000-2001, Bir Kanun Hükümünde Kararname Tasarısı Üzerine..., *I.Ü. Siyasal Bilgiler fakültesi Degisi*, No. 23-24. (www.istanbul.edu.tr/siyasal/03.htm)
- [3] Anon, 2002a, Focus on Italy, http://www.focusmm.com/italy/it_region.htm
- [4] Anon, 2002b, Regional Arrangements in Other Countries, www.shuart.farm.fsnet.co.uk/government/regions/annex2.htm
- [5] Anon, 2002c, <http://peerview.alnp.org/de/italynov00.htm>
- [6] Anon, 1997a, Federal Building Code, www.iuscomp.org/gla/statutes/BauGB.htm
- [7] Anon, 1997b, Federal Regional Planning Act, <http://195.126.36.71/Archiv-404.2222/...nning-Act.htm>
- [8] Bennet, R.J., (1993), Local Government in New Europe, Belhaven Press, London.
- [9] Booth, P., 1999, Discretion in Planning Versus Zoning, *British Planning: 50 Years of Urban and Regional Policy*, pp. 31-43, B. Cullingworth (ed.), The Athlon Press, London.
- [10] DERT, 2001, Planning: delivering Fundamental Change (Planning Green Paper), www.antascivic.freescerve.co.uk/greenpaper/greenpaper.htm
- [11] DPT, 2000, Bölgesel Gelişme Stratejileri Alt Komisyon Raporu, 8. *Baş Yıllık Kalkınma Planı Bölgesel Gelişme Özel İhtiyaç Komisyonu Raporu*, Ankara, s. 6-47.
- [12] Erlander, I., Montin, S., 1990, Decentralisation and Control: Central-Local Government Relations in Sweden, *Policy and Politics*, Vol.18/3, pp
- [13] European Commission, 1997, The EU Compendium of Spatial Systems and Policies, Office of Official Pub.of European Communities, Luxembourg.
- [14] EU, 1999, http://europa.eu.int/comm/dg16/speeches/sp49_en.htm
- [15] EU, 2001, Unity, Solidarity, Diversity for Europe,-Its People and Its Territory, http://europa.eu.int/comm/regional_policy/sources/docoffice/official/reports
- [16] EU, 2002, Facing Fresh Challange, http://europa.eu.int/comm/regional_policy/intro/regions1_en.htm
- [17] Faludi, A., 2001a, European Spatial Planning: A Contested Field, *Build Environments*, Vol.27/4, pp. 245-252.
- [18] Faludi, A., 2001b, German Role in the ESDP Process, *Build Environments*, Vol.27/4, pp. 269-277.
- [19] Faludi, A., Penony,J., 2001, French Pioneering Role, *Build Environments*, Vol. 27/4, pp. 253-262.
- [20] Hague, C., 1996, Viewpoint-Spacial Planning in Europe: the Issuea for Planning in Britain, *Town Planning Review*, Vol. 67/4, pp.iii-vii.
- [21] Kalabalık, H., 1999, Hukukun Temel Kavram ve Kuralları, Eser Ofset, Trabzon.
- [22] Nadin, V., 1999, "British Planning and Ist European Context", *British Planning: 50 Years of Urban and Regional Policy*, pp.123-136, B. Cullingworth (ed.), The Athlon Press, London.
- [23] Newman, P., Thornley, A., 1996, Urban Planning in Europe, Routledge, London.
- [24] Purdue, M., 1999, The Changing Role of the Courts in Planning, *British Planning: 50 Years of Urban and Regional Policy*, pp.156-167, B. Cullingworth (ed.), The Athlon Press, London.
- [24] Roberts, P., 1996, Regional Planning Guidance in England and Wales: Back to Future, *Town Planning Review*, Vol.67, pp. 97-107.
- [25] Rydin, Y., 1999, Public Participation in Planning, *British Planning: 50 Years of Urban and Regional Policy*, pp. 184-197, B. Cullingworth (ed.), The Athlon Press, London.
- [26] Tewdor-Jones, M., 1997, Plans, Policies and Inter-Governmental Relations: Assesing National Guidance in England and Wales, *Urban Studies*, Vol. 34/1, pp.141-162.
- [27] Valentino, C., 2000, European Territorial Development Perspectives: Politics and Planning, <http://obelix.polito.it/Tesi/Lug2000/Voghera/english.htm>
- [28] Vinci, I., 2002, Local Governance, Urban Regeneration and Planning Project in Italy, www.eu.polis.polito.it/euroconference2002/paper_paf/62Vinci.PDF